

Κυρίαρχος ὁ λαϊκισμός

Ρίχνει κυβερνήσεις, διαλύει τήν χώρα

Ὁ ἀπόλυτος κυρίαρχος στήν πολιτική ζωή τῆς χώρας μας εἶναι ὁ λαϊκισμός. Τά τελευταῖα χρόνια ἔχει λάβει τέτοιες διαστάσεις, ὥστε κανένας δέν μπορεῖ νά τοῦ ἀντισταθεῖ. Κυβερνήσεις πέφτουν διότι ἀδυνατοῦν νά λάβουν ὁποιοδήποτε μέτρο προσκρούει στόν λαϊκισμό. Μόλις τό ἐπιχειρήσουν, ἐγείρεται σάλος ἐναντίον τους. Ἐτσι καθίσταται ἀδύνατη ἡ ἀσκησης ὀρθολογικῆς πολιτικῆς καί τελικά οἱ κυβερνήσεις ἀποτυγχάνουν καί πέφτουν. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τήν ἐκάστοτε ἀντιπολίτευση. Γνωρίζει ὅτι τό ὄχημα πού θά τήν ὀδηγήσει στήν ἐξουσία εἶναι ὁ λαϊκισμός. Ἐξ οὗ καί τόν ἀσκεῖ στό ἔπακρον.

Τόν βασικό ρόλο στήν ἐπικράτηση τοῦ λαϊκισμοῦ παίζει ἡ τηλεόρασις. Αὐτό πού συμβαίνει τά τελευταῖα χρόνια στήν χώρα μας δέν συναντάται σέ κανένα πολιτισμένο κράτος τοῦ κόσμου. Ἀπό τό πρωί ἕως τό βράδυ, οἱ περισσότερες τηλεοπτικές ἐκπομπές λειτουργοῦν ἐν εἶδει πολιτικοῦ καφενεῖου. Τό ἔργο τοῦ Κοινοβουλίου, τουλάχιστον ὡς πρὸς τόν ἔλεγχο τῆς Κυβερνήσεως, ἔχει μεταφερθεῖ στήν τηλεόραση. Πολλοί βουλευτές, προτοῦ μεταβῶν στήν Βουλή περνοῦν ἀπό ἕνα τηλεοπτικό κανάλι γιά νά προαναγγεῖλουν τί θά πᾶνε νά ποῦν στήν Βουλή! Ἡ φεύγοντας ἀπό τήν Βουλή, πηγαίνουν κατ' εὐθείαν στά κανάλια γιά νά ἀνακοινώσουν τί εἶπαν στήν Βουλή. Ἐτσι ὁ κοινοβουλευτικός διάλογος ἔχει μεταφερθεῖ στά τηλεοπτικά στούντιο καί παράθυρα, ὅπου κυριαρχεῖ ἀπολύτως ὁ λαϊκισμός.

Τόν τόνο δίνουν οἱ τηλεπαρουσιαστές. Ἀνταγωνίζονται στό ποιός θά κατηγορήσει περισσότερο τήν Κυβέρνηση, τοὺς ὑπουργούς καί τίς ἀποφάσεις τους, μέ ὕφος συνήθως εἰσαγγελικό. Μόλις τολμήσει κάποιος ὁμιλητής νά ὑποστηρίξει ἕνα κυβερνητικό μέτρο, πέφτει ἐπάνω του καί τόν διακόπτει ἕνας ὀρμαγδός λαϊκισμοῦ. Οἱ «συνομιλητές» δέν τοῦ ἐπιτρέπουν κἀν νά ἐξηγήσει τήν θέση του. Οἱ δέ τηλεπαρουσιαστές, πού θεωροῦν ὅτι καθήκον τους εἶναι νά ἀφορίζουν τοὺς πάντες, συνδράμουν πλήρως στήν ἀπαξίωση οἰοῦδήποτε προσπαθεῖ νά πεί κἀτι σωστό. Στήν πραγματικότητα δέν ἀφήνουν κανέναν νά ἀναπτύξει κἀτι μέχρι τέλους. Τόν διακόπτουν, εἴτε οἱ ἴδιοι, εἴτε οἱ ἄλλοι συνομιλητές, μέ φωνές καί κραυγές. Δηλαδή ὅπως γίνεται στό γήπεδο καί στά συνοικιακά καφενεῖα.

Ἐτσι διαμορφώνεται ὄχι μόνον ἡ κοινή γνώμη, ἀλλά καί ἡ ἀσκούμενη πολιτική. Διότι ὅταν ἡ κοινή γνώμη ἔχει παρασυρθεῖ νά πιστεύει ὅτι κάποιο μέτρο δέν εἶναι σωστό, ἐπειδή αὐτός πού προσπάθησε νά τό ὑποστηρίξει δέν ἀφέθηκε νά τό πράξει καί ὄλοι ἔπεσαν ἐπάνω του νά τόν κατασπαράξουν, πῶς νά τολμήσει νά τό ἐφαρμόσει ὁ ὑπουργός ἢ ἡ Κυβέρνησις. Καί ἀντίστροφα. Ἄν μέσα ἀπό τά τηλεοπτικά κανάλια περάσει ἡ ἀποψηὶς ὅτι ἡ Κυβέρνησις πρέπει

ὁπωσδήποτε νά λάβει κάποια ἀπόφαση, ἔστω καί ἂν αὐτή εἶναι ἐξοφθάλμως ἐσφαλμένη καί ἀπλῶς ἐξυπηρετεῖ ἐντοπώσεις, τελικῶς ἡ Κυβέρνησις ἐνδίδει καί τήν λαμβάνει. Ἡ πίεσις πού ἀσκεῖται εἶναι ἀφόρητη καί ἔτσι ὀλόκληρο τό πολιτικό σύστημα καθίσταται δέσμιον τοῦ λαϊκισμοῦ. Ὅποιος ἀνθίσταται, κατὰ κανόνα ἀφανίζεται.

Τήν Κυριακή κινδυνεύουμε νά ἐπικρατήσῃ στίς ἐκλογές ἕνα κόμμα τῆς μαρξιστικῆς Ἀριστερᾶς, πού πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια συγκέντρωνε μόλις τό 4% τοῦ ἐκλογικοῦ σώματος. Ἄραγε ἐγίναν ξαφνικά οἱ Ἕλληνες μαρξιστές-λενινιστές; Προδήλως ὄχι. Κάθε ἄλλο. Πιστεύουν στήν ἀτομική ἰδιοκτησία ὅσο κανένας ἴσως ἄλλος λαός. Πῶς λοιπὸν ἔφθασαν νά ἀναδεικνύουν ὡς πρώτη πολιτική δύναμη ἕνα κόμμα πού ἀσπάζεται τίς ἀρχές τοῦ μαρξισμοῦ; Ἡ ἀπάντησις εἶναι μία καί μόνη: Ὁ λαϊκισμός. Εἶναι τέτοια ἡ δύναμις του, ὥστε πέτυχε ἀκόμη καί νά στρέψει τήν κοινή γνώμη ὑπέρ ἑνὸς μαρξιστικοῦ κόμματος, διότι ἀπλοῦστατα πλειοδοτεῖ σέ λαϊκισμό. Σύριζα καί τηλεοπτικός λαϊκισμός λειτούργησαν ἀπὸ κοινού. Ὅπως ἐγινε στίς παρελθόν μέ ἄλλα κόμματα πού ἔφεραν τήν καταστροφή.

Ἄλλὰ τό μεγάλο πρόβλημα εἶναι ὅτι μέ τέτοιο λαϊκισμό εἶναι ἀδύνατον νά κυβερνηθεῖ ὁ τόπος. Ἡ Κυβέρνησις Καραμανλῆ ἔπενε πρόωρα τό 2009, διότι ὁ τηλεοπτικός λαϊκισμός τήν ἔφθειρε τόσο πολύ, ὥστε δέν τῆς ἐπέτρεψε κατ' οὐσίαν νά συνεχίσει νά κυβερνᾷ. Ἐτσι ἡ σκυτάλη δόθηκε στήν Κυβέρνηση Παπανδρέου, πού μέσα σέ λίγους μῆνες ἔφερε τήν καταστροφή. Ἄλλὰ οὔτε ἐκείνη ἀφέθηκε νά κυβερνήσει. Μόλις πῆγε νά λάβει κάποια μέτρα, βρέθηκε ἀπέναντι σέ ἕναν ἀπίστευτο λαϊκισμό πού μιλοῦσε διαρκῶς γιά «κατάπτυστο» μνημόνιο, τό ὁποῖο ὅμως δέν εἶχε διαβάσει σχεδόν κανένας. Διότι τά περισσότερα μέτρα του, πέραν ἀπὸ τά περιοριστικά καί τά ἐπώδυνα, ἦταν μέτρα ἐξορθολογισμοῦ. Ἄλλὰ μέσα στό κλίμα γενικοῦ λαϊκισμοῦ, δέν ἐφαρμόστηκαν.

Τό ἴδιο ἐπανελήφθη τώρα μέ τήν Κυβέρνηση Σαμαρά. Ἡ κατιοῦσα ἄρχισε μέ τίς εὐρωεκλογές τοῦ Μαΐου. Ὁ λαϊκισμός ἐκτίναξε τόν Σύριζα στήν πρώτη θέση. Καί ἀπὸ τήν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Κυβέρνησις διαπράττει τό ἕνα λάθος μετά τό ἄλλο. Ὑπὸ τήν πίεση τοῦ λαϊκισμοῦ ἐγινε ἕνας ἀτυχῆς ἀνασχηματισμός καί στροφή πολιτικῆς, μέ κυβερνητικές δηλώσεις τοῦ τύπου «σκίζουμε τά μνημόνια». Ἐτσι ἡ Κυβέρνησις ὀδηγήθηκε μόνη τῆς σέ πολιτικό ἀδιέξοδο. Στήν πραγματικότητα τήν ἀποσταθεροποίησε ὁ λαϊκισμός, στόν ὁποῖο ἐνέδωσε. Καί τώρα ἡ χώρα ὀδεύει πρὸς τήν ἐπόμενη Κυβέρνηση, μέ ἀκόμη πιό ἀκράϊο λαϊκισμό. Ὁ λαϊκισμός κυριαρχεῖ πλήρως καί ἔρχεται νά διαλύσει ὅ,τι ἀπέμεινε.